

КАКО ВОДИТИ ЉУБАВ СА ЦРНЦЕМ

Дени Лаферијер

РЕМИНГТОН 22 КОЈИ ЈЕ ПРИПАДАО
ЧЕСТЕРУ ХАЈМСУ

Буба се вратио из самопослуге. Сем нешто дехидрираног кромпира и трулог лука, било нам је понестало провијанте. Буба је насео на специјалитет самопослуге: једна свинска раменица по \$ 1.09 по килу, млади зелени лук по \$ 2.39, шест паковања Кембел јухе по 29 цента свака, дентерент за судове (био нам је најсушнија потреба) за \$ 1.87, паковање крем маргарина (одвратног) за 59 центи и, по регуларној цени, кило јодиране соли, пар кила Анкел Беновог пиринча и три конзерве шпагета.

Буба припрема пиле и пиринач са кикирики сосом. Мирис је крајње инспиративан. Седам за машину у нади да ћу избачи нешто из Ремингтона који је видео **Џоан Бајз** главом и брадом. Купио сам ову машину у старијарници у Онтарио улици, која продаје машине за кување са педигреом. Старе машине. Тип их уваљује младим писцима. Ко би други, сем младог писца, био толико луд да се насанка на тако очигледан комерцијални фазон? Ко би се други сматрао за писца само зато што поседује машину која је припадала **Честеру Хајмсу, Џејму Бодлину и Хенри Милеру?** Тиг излаже своје машине у зависности од врсте књиге коју желите да напишете. Ако је књига парапничка, продаће вам шизофрену машину која је припадала **Тенеси Вилијамсу.** Ако тражите самоубиствену машину, нађе се **Мишиими** стари модел. За оне који су за породичне саге игре, завршио посао Оливети од **Џојс Керол Оутс.** Хоћете да напишете бестселер? Искорачите из строја и купите чисто злато које је било у власништву **Пуза.** Ако вас интересује испреплетена судбина младог јужњака и његових суседа (јеврејски гени и инхибирана млада Польакиња), узмите Корону од **Била Стјарона.** Како се одлучити међу том збуњујућом гомилом богатства? То је за младог писца као Али Бабина пећина. Газдин глас није остављао времена за размишљање док је уздижао у небеса **Сенцлерову** разбориту машину, лимену машину **Габријеле Руа,** лицемерну машину **Вирдиније Вулиф** итд. Ево и терористичке машине коју су користили Црни Пантери за кување својих коминика — а наравно, ова је портабл. Коначни избор се закувао око Хемингвејеве старе Андервудице и Ремингтонске 22 која је припадала **Честеру Хајму.** Узео сам Хајмса.

Одувек сам имао ту стару кутију за ципеле пуну свезака, часописом који сам с прекидом пратио три године и гомилом картица на којима сам бележио реченице које су ми доказиле, цртице, делове дијалога често у баровима, кратке описе случајних познанстава, предмета и животиња, мисли о цезу, девојкама, гладовању — такве ствари. Као нека врста аутобиографске сваштаре где су почетак једног романа, не потпуни часопис и пропала познанства набацани у једно. Шта се може спасити из ове аморфне масе? Спаљивање је једина разумна ствар коју треба учинити. Очистим судоперу, поставим у њу кутију и припремим се за приношење жртве. (1,2 Тѣ, Xâ. Ми ти нисмо објавили Кур'ан да осјећаш тегобу. — 20. Поглавље)

Пиле и пиринач су спремни. Постављам сто. Буба пушта плочу **Колмена Хокинса (Blues For Yolande)** коју је он снимио са **Беном Вебстером.**

»Пишиш, човече, а?«
»Покушавам.«
»О чому?«

Буба никада не прочита оно што напиши. Воли да о томе разговарамо, припрема пројекат, дискутује о теми, али читати рукопис — то никада. Гнуша се приказивања fait accompli.

»Мислим да сама на трагу нечег великог.«
»Супер!« Буба изгледа срећно. »Причај ми о томе.«

»Ради се о роману.«

»Не зајебаја... Роман? Прави роман?«

»Па... кратко роман. Не прави роман — више нешто као фантазија.«

»Мани се тог, човече. Остави ту сорту разувереним, од службеним критичарима који су исцећени. Роман романа. Ду гачак или кратак. Причај ми нешто о томе!«

»Ништа посебно. О једном црном момку који живи са пријатељем који проводи цео дан лежећи на каучу и медитирајући, читајући Куран, слушајући пез и јебући када му се укаже прилика.«

»А да ли му се и укаже прилика?«

»Мислим да му се укаже.«

»Еј, човече! То ми се свиђа. Свиђа ми се идеја о типу који не јебе нон-стоп.«

»Нормално да ти се свиђа. Ти си ми модел.«

КАКО ВОДИТИ ЉУБАВ СА ЧИТАОЦЕМ

»Кад ми је изашла књига, присећа се Дени Лаферијер са горчином и запрешћењем, «нико није веровао да је писац црнац. Говорили су: Ко год да је написао ову књигу, пише скоро као црнац. Сви су били потпуно убеђени да је писац белац. Црнац не би могао да пише на тај начин.«

Зашто тако много људи доводи у сумњу нараторов идентитет, чак и након што је јавно објављено боју своје коже? Уосталом, ти исти читаоци су били упознати са првим писцима који су се пели и попели на књижевни трон. Имена неких од њих се помињу и у овом роману попут икона, нека од њих су већ помало истрошена а нека друга још увек моћна: **Џејмс Ролдвин, Ричард Рајт, Честер Хајмс итд.** Међутим, оно што је осујетило очекивања Лаферијерских несумњивачких читалаца био је овај еротско-сатирични роман са популарним насловом, који игра обе улоге расног и сексуалног стереотипа и преузима на себе фатални и бучни циљ у маниру светих крава — укључујући ту и улогу обдареног црног писца. И тако смо добили један роман црног човека који

»Писци! Не можеш им веровати, сви су до једног копијани!«

Буба упада у обилни, пезерски смех.

»И шта се после деси?«

»Ништа нарочито.«

Хокинсов сакс свира Body And Soul (1939).

ПОПУТ ЦВЕТА КОЈИ ЦВЕТА НА ВРХУ МОРГНГОГ ШТАЛА

Обедовали смо наш последњи оброк пре нуклеарног холокауста у друштву једне рибе са Сер Цорц Вилијем-са. На јеловнику: бели пиринач, бело вино и Бук Ђелин-гтон.

»Волим цез,« каже с неба па у ребра.

»Стварно?«

»Тако је жив.«

Буба смешта чиније на старе примерке Нешенел Циогрејса који су у ту сврху донети из библиотеке. Г-ђица Префињена Дама (то јој је Бубин надимак у част Бука) је на строју дјетети. Рефи да је она истовремено Енглескина и један дисциплиновани примерак, представља беспотребни плеоназам из уста једног Црнца. Вино јој је одмах ударило у главу. А дјетет испарила кроз прозор. Па ипак, пола сата после ручка спазио сам како извлачи неку књижицу у браон кожном поvezu из своје торбице.

»Јесу ли то Мао Цетунгове мисли?«

»Нису.«

»Књига источњачких молитви?«

»Није,« осорно одговара.

»А, па наравно! То мора да је Банагавад Гита.«

»Немаш појма.«

»Е, па, у том случају, мора да се ради о скраћеној верзији Кама Сутре.«

»Жао ми је, извини,« казала је усилјено се смешкајући.

»Ово је једна књижица која ти говори број калорија за различит врсту хране.«

»Хоћеш да знаш колико си угљених хидрата управо унела у организам?«

»Па, могло би се рећи,« насмејала се.

»Могу да погледам?«

Додаје ми књигу са истом ревношћу са којом би ми појајила четкицу за зубе. Тражим тачни износ калорија и минералних соли који пуне стомаке црног света. Морски рачићи и пиринач: 402 калорије. Пилав са пилетином: 425. Пилав са пилетином: 425. Добро нам је. Где год да погледам пиринача. Никад не бих могао да делим судбину цивилизације која откриоше пиринача. Никако не бих могао да верујем људима који верују да је јогурт супериорнији од пиринача. Укус пиринача је јачи од најплеменитијих узноса душе. Пиринач је један облик прене среће. Откривени црни рај. Обећана бела (и брашинаста) земља од тренутка кад је потписан први уговор трговине робљем. Да ли је могућа психоанализа црне душе? Није ли она сајам црни континент? Питам тебе, др. Фрејде! Ко може да разуме кризу црнца који жеки да постане бео а да не изгуби корене? Можеш ли ми именовати бар једног белца који је једног лепог дана схватио да жели да постане црн? Ако се и нађе неко такав, то је због ритма и цеза, сјајних белих зуба, вечитог сунчаног тена, слободног и лагодног живота, реског и отвореног смеха. Међутим, ја говорим о белцу који би желео да буде црн управо ради тога. Волео бих да будем бео. Хајде да не будем тотално непријатасан — волео бих да будем једна боља врста белих. Белац без Едиповог комплекса. Која корист од Едиповог комплекса ако га не можете појести, продати, попити или трампите за повратну карту до Токија? Па чак ни да га појебеш (а можда то и можете). Кад би ми се жеље испуниле и да одједном постао бео, шта би се десило? Немам појма. Питање је више него значајно да би се нагађајо. Видео бих црнца на улици и знао шта мисле кад виде белца. Не бих волео да људи у мене буље с оним грамативним погледом у очима.

Буба је отишао у штетњу по Планини. Дан је његовог избивања. Г-ђица Префињена Дама много је бола гola него што сам замиšљао. Има у себи дивљу сексуалност која даје фини контраст оном њеном уоченом изгледу. Да бисте је је бали, морате мало да будете девијантни. Спустила се на све четири и ја је узех, том приликом, на том месту. У мом слатком ритму. Тражи свакакве прљаве радоте а то је прекрасно перверзно кад долази од г-ђице Префињене. Крећем се у спором ритму. Имам карту за вечношт. Узимам је од позади и она завија. Високим, ексцентричним врисковима. Једе се нервно, па ипак податно. Није тешко приуштити јој оно што жели: силовито продри у њу, док не заболи, затим врати по-

ље у таквој ситуацији. Нема разлога да се једна енглеска цура узнемири. Поред тога, упоређивање цуре са Вестмаунта са зделом пиринча јесте једна филозофска рефлексија која се намеће ван моје мочи. Мао није извео револуцију како би сваки Кинез могао да ужива у Кинескињи, већ како би сваки Кинез и Кинескиња могли да уживају у здели пиринча дневно. И стога је за Кинезе, и мушкарци и жене, пиринч сутра ствар. Док је за г—ђицу Префињену Даму здели пиринча — здели пиринча. Не жели да јој позовем такси. Понос моћника. Излази. И што више размишљам о овоме, то више верјем да се у ствари не ради о сваји о пиринчу, већ о старом историјском неразумевању, непроправљивом, тоталном и дефинитивном, о неразумевању о раси, касти, класи, поблу, нацији и религији.

У скупленом длан Буба ставља крхке пилеће кости које леже на столу. Ја се смештам на кауч са Борхесом а 30 сец. касније први тонови *Take the A Train* почињу испуњавати собу. Музика ми се увлачи у тетиве бацајући ме у влажну, тропску, звучну цунгу док одозго стари Бук посматра хладним, ироничним погледом. Док Буба испуњава време са два кинеска штапина:

»Чујеш ово, човече?«

»Чујем.«

»Hot and Bothered« — свића ти се?«

»У реду је.«

»Признај да је генијално, признај да никад ниси чуо нешто слично у читавом попишаним животу.«

»Признајем.«

»Ево одавде,« наставља Буба. »Стравински је узео део и побегао.«

»Шта је то?«

»Ниси препознао?«

»Нисам.« Sophisticated Lady човече. Чисти симфонијски цез.«

ОПИС МОЈЕ СОБЕ

Бејзи Смит (1896 — 1937), Чатануга, Тенеси. И ја сам утучен и сломљена срца. Лежим на речном дну (*Mississippi Floods*) уз успаванку берача памука. Мисисипи је измислио блуз. Свака нога садржи једну кап воде. Једну кап Бејзине крви. »Кад је падала киша пет дана заредом и небо поцрнело као ноћ / Кад је грмело и севало и ветар се разгородио...«

Јадна Бејзи. Јадни Мисисипи. Јадна *muddy-water-girl*. Јадна Бејзи са линчованим срцем. Црна тела с којих капе зној, нагнута над снажно белим памучним милосрђем. Црна тела цакле се од сензуалности, у која удара сурови ветар Дубоког југа. Двеста година жудње набацано на гомилу, заклоњено у сандуке, наслагано и отпослато низ Мисисипи под влашћу (на милост и немилост) речног теретњака. Црна жудња опседнута маљавом белом пути. Жудња обуздана попут побеснелог пса. Разбуктала жудња. Жудња за белом женом.

»Шта је с тобом, човече?«

»На шта мислиш?«

»Уплашио си се?«

»Чега се уплашио?«

»Уплашио си се проклетог празног листа.«

»Јесте.«

»Исцеди га, човече, зграби га и натерај да затражи мист, хуманизуј тај свој проклети празни лист.«

Опис моје собе у улици Сент Дени, бр. 3670 (сачињен у сарадњи са мојим старим Ремингтоном 22).

Пишиш: кревет.

Видим: промочени мадрац, прљаве чаршаве, изгужвана јастук, смљени кауч.

Мислим: сан (Буба спава двадесет сати у комаду), воћење љубави (г—ђица Префињена Дама), снатрење у постели (са г—ђицом Литературом), писање у кревету (*Рај прног суперспермоса*) и читање у кревету (Милер, Сандрар, Буковски).

Милер, Сандрар, Буковски.

Мора да сањам.

Седим, онако за себе, на клупи у Каре Сент Луизу. Пре-ко пута седи неки тип: гледам а да га стварно не видим. Знам тог типа однекуда. Сигуран сам да сам то лице већ негде видео. Где би то, дођавала, могло да буде? Издужено, пуно и префињено лице — познајем га. Не знам зашто нигде не могу да га сместим. Благо скlopљење очи, комплет нећавост, лице као код испосника у бронзи — јебо га ти, то је Милер! **Хенри Милер**. Хенри Милер у Каре Сент Луизу! Не могу очи-ма веровати. Седи Милер и пијуцка пиво из конзерве. Из чиста мира. Хенри Милер. Милер, стари содомит. Невероватно. Мора да сањам. Халуцинација. Последице глади. Ушти-нем се. Он је још ту. Милер главом и брадом. Та гладна уста спремна за најфинији залогајчин. Разговара са типом поред себе. Клошарем. Који то можда и није. Јебо те... то је Сандрар. Блез Сандрар. Једноруки чова. Мора да сам комплет откачио. Милер и Сандрар у Каре Сент Луизу. Баш ту, поред мене. Прилазим ближе. Нестаће као дим цигарете. Као добри дух, натраг у своју боду. Али они су још ту, унели се у причу, пребири по својим бригама. Могу чак и да их додирнем.

»Прећи преко тога, Милере,« кажем му.

Сандрар окреће поглед ка мени.

пored једног пута, схватио је поруку и побегао у Канаду. То се забило 1978. Учинио је у Канади оно што и већина дошљака: почeo са дна. Радио је у једној фабрици за штављење крављих кожа у Монреалу. »Како водити љубав с црнцем« је започет у то време и када писан на крају каже, »Ова књига ми је последња шанса«, можемо јасно уочити ком слоју припада. **Манијакална енергија, онај дрски и понекад бесни тон припадају човеку који жуди за бегом из фабрике, и стицањем неког поштовања, човеку који се гуши на својој друштвеној лествици на исти начин на који се његов главнилик гуши у прегрејаној соби у улици Сен—Дениз, број 3670. Поједини дошљаци стижу на врх комерцијалним ефектима различите врсте. А Лафереријер, као страсни читалац, налази разумевања за лекцију великих јудео—америчких писаца: на врх се можеш попети и речима.**

На једном нивоу, овај роман је књига о напредовању једног човека у узлом дошљака. Она је, као што је Лафереријер и напоменуо, прича о једном младићу који прихвата једну културу коју није никада имао намеру да прихвati; он за њом жуди, жељи да знаете да је он њу прихвatio, или, истовремено, не жели да у међувремену изгуби свој идентитет.

»Шта има ново, Блез?«

Полицијске сирене. Пајкани одводе једног типа који је сав у крви. То је Буковски.

Буковски опет у говнима до гуше!

»Дики се, човече. Спаваш већ сат времена на машини.

Гарантовано да нећеш моћи да исправиш укочени врат.«

»Један сат!«

»Мој сат никад не лаже, човече.«

»Хонеш да кажеш да је све то био само сан?«

»Какав сан?«

»Било је тотално лудо. Сањао сам да разговарам са — никада нећеш погодити!«

»Милером, Сандраром и Буковским.«

»Јеби га! Како знаш?«

»Како мислиш како знам? Све је ово овде написано, црно на бело. Ко још могао ово да напише?«

»Шта напише?«

»Напише овај пасус. Нас смо двојица овде, јел' тако? Ти и ја. И, ко је ово написао? Твој Ремингтон?«

»Могло би да буде, Буба. Могао би то да буде мој Ремингтон. Не заборави, ова машина је припадала Честеру Хајмсу.«

»Треба ти одмор, буразеру.«

Нов опис моје собе у улици Сент Дени, бр. 3670 (сачињен у сарадњи са мојим Ремингтоном 22).

Пишиш: купатило.

Видим: два прљава пешкира, три парчета сапуна, један афтершејв, два завоја, две четкице за зубе, један стик дезодоранс (*English Leather*), две тубе Колгейт пасте за зубе, једну флашицу Alka Selcera, један електрични бријач (поконд од г—ђице Литературе), туџе Шилас комодама (екстра сензитивни, снабдевени контурама ради бољег приања, лепо подмазани), једно покавање тампона (преостало од једне цуре из Торонта — г—ђице Сигурност), флашицу колоњске воде и бочицу аспирина.

Помислиш: читати Селинџера у испаравајућој кади са г—ђицом Литературом и водити љубав под тушем са г—ђицом Префињеном.

Пишиш: фрижидер.

Видим: једну флашу воде, полуупразну тубу кечапа, једну третицврт празну теглицу са зачинима, један дебео комад качкаваља, две флаше пива и кесу шаргарепе.

Пишиш: прозор.

Видим тај шугави крст уоквирен мојим прозором.

Пишиш: шпитирнус примус.

Видим г—ђицу Самоубиство и Бубу како разговарају стишаних гласова и пију чај.

Пишиш: кауч.

Видим стари кауч на ком Буба чита Фројда док по цео дан слуша цез.

Пишиш: цез.

Слушам Колтрејна, Паркера, Елингтона, Фицгералдову, Смитову, Холидејеву, Арта Татума, Мајлса Дејвиса, Б. Б. Кинга, Бикса Бидербека, Целија Рола Мортон, Армстронга, Т. С. Монка, Фетес Велера, Лестера Јанга, Џона Лија Хукара, Колмена Хокинса и Кози Кола.

Пишиш: кутија с књигама.

Читам: *Хемингвеја*, Милера, Сандрара, Буковског, Фројда, Пруста, Сервантеса, Борхеса, Кортазара, Дос Пасоса, Мициму, Аполинера, Дишама, Коена, Вијона, Леви—Бијоја, Фенарија, Хајмса, Болдвина, Рајта, Павезеа, Аквина, Кеваду, Уисмана, Ј. С. Алексиса, Румена, Г. Ројеву, Де Квинсија, Маркеса, Јонгову, Алекса Карпентјеа, Етвудову, Астуријаса, Амада, Фуентеса, Керуака, Корзоа, Хандке, Лилмонова и Јуресенарову.

Пишиш: машина за кување.

Видим како све ово исписује мој Ремингтон 22.

Г—ЂИЦА СНОБ ИЗВОДИ МЕЛОДИЈУ ИЗ «ИНДИЈСКЕ ПЕСМЕ»

Седим испред Фобор Сент Денис, пијуцкам јефтино вино и гледам цуре у пролазу. Цурица с десне стране чита нешто од Милера. Нагињем се да видим. Моја омиљена књига: **Мирни дани на Клишију**. Милерово лето у Паризу. Треба читати Милера лети а Дишама зими, сам у некој брвнари. Да не повериште: је, стиже једна цура и носи Дишамов *L'hiver de force*, која је управо изашла код Галимара. Тренутно највећи хит. Као оног лета кад је Кепот објавио *Доручак у Тифанију*; сваки конобар са Менхестена имао је један примерак.

Г—ђица Литература чека ме у задимљеном бару украшеном егзотичним билькама. Рододендрон *Beaux Esprits*, црно лишиће са ружичастим светлосним сигналима, *saxifragaceae, cacti, agapanthus, zingiberaceae, cactaceae*. Бурно растиње. Треба вам практично мачета да прокрчите пут.

Бајцим поглед на околину. Бар је скоро напуштен. Две ексцентричне цуре које пуше египатске цигаре воде некакав разговор на улазу.

»Одакле си?« жели да сазна цура са г—ђицом Литературом. Сваки пут кад ми уPUTE ово питање, овако директно, без претходних референци на *National Geographic*, мене испуни неодољива жеља за убиством. Цура носи сукњу од твида коју допуњује бела блуза од неког префињеног материјала. Нема сумње, она је сноб. Г—ђица Сноб.

»Из које си земље?« пита поново.
»Четвртком увече сам из Мадагаскара.«
Поязвљује се конобар. Плаве косе и ботичелијевског лица.

»Ја ћу јуши,« обзанањује г-ђица Сноб.
Кир за г-ђицу Литературу.

»Ја ћу скрудајвер.«

Ако хоћете да вас третирају бар с минимумом поштовања на местима попут овог, избегавајте поруџбину пива по сваку цену.

Бармен је срећен по најновијој моди. Прелази с једног краја бара на други, добрих седам метара најмање. Његово бледо лице је у сталном покрету као код механичког лутка на позадини од црвене опеке. Механички Лутак урања под бар као ловац на школке, извлачи оранж ћус и сипа га у високу чашу (са 1/4 водке) и читав процес траје осам секунди и три десетинке. Док две бенинске маске све то импресионирају посматрача.

Маргарит Дија је у Кинотеци ове недеље. Г-ђица Сноб је смотала два филма данас поподне.

»Јеси гледао Индијску песму?« пита ме г-ђица Литература.

»Супер филм,« одговара г-ђица Сноб уместо мене.

Загледани смо свако у своју чашу. Пет минута касније, г-ђица Литература најављује камбек. Хоће да покаже г-ђици Сноб да ће момак није испраног мозга код културе.

»Јеси гледао Хирошима, љубави моја?« намерно ме пише.

»Нисам,« кажем.

Ето! Овај црнац је прави фијаско што се тиче културе. »Само нешто на брзака,« додајем из сажаљења према г-ђици Литератури.

»Гледао си нешто на брзака?« љутито ће г-ђица Сноб.

Са мешавином од 48% екс-хипија, 12% Црних пантера, 9,5% blaže и 0,5% сексија, је се одаје, «Патрик Страпам, Ie bison ravi, организовао је приватну представу задњи пут кад је М. D. била у граду.«

»Разговарао си с њом?«

»С ким?«

»Разговарао си с Маргарит Дијом?«

Овим цурама са МекГила тотално недостаје такт.

»На не баш. Нешто мало смо причали о Индијској песми.«

»Шта је рекла?«

»А шта и да очекујеш да каже у таквој прилици?«

»Шта је рекла о Индијској песми?«

»Па... увек је тешко сметити се шта ти људи кажу на партијима.«

»Разговарао си са Маргарит Дијом! Мора да се сећаш шта је рекла.«

Ако баш хоћеш да знаш, говорили смо о проблемима које има са редиговањем.«

»Какве проблеме?«

»Ако се добро сећам — мало сам био попио, не знам да ли си некад била на партији код Страпара — у сваком случају, мислим да је имала проблема са саундтраком. На крају је узела саундтрак из једног другог филма и редиговала га у Индијску песму. Мислим да се радило о документарцу, јесте, документарцу о Хокусају.«

И кад вам падне на памет да ове цуре шаљу у једну озбиљну институцију каква је МекГил, да се науче јасноћи просуђивања, аналитичкој способности и научној сумњи! Међутим, оне су толико преплављене јудео-хришћанском пропагандом да, кад се нађу у близини једног црнца, једноставно одмах почну да размишљају примитивно. По њима, један црнац је превише навиан како би лагао. Па ипак, нису оне закорњале камен; пре њих су били Библија, Русо, блуз, Холивуд и компанија.

Г-ђица Сноб нас касније позива на чај у своју кућу. Г-ђица Литература нема кола; г-ђица Сноб има MG. Живи поред Аутремонт биоскопа. У улицама су три траке. Близу Сент Виатера. Француске месаре. Грчке пекаре. Књижаре у комшију.

Г-ђица Сноб дели седмоиспособни стан са две друге цуре са МекГилом, које су сада ван града на летњем распусту. Огромна дневна соба и трпезарија, пространа кухиња, три мале спаваће собе. Један прозор је на западу, два на истоку. Симпатично купатило са старинском кадом. Старинско огледало на блиставој црном зиду. Испред прозора у спаваћој соби, г-ђица Сноб има велики кревет од ораховине који са огромним ормаром формира уграо. Црни клавир поред високо улаштеног белог зида. Стара дагеротипија (поклон од баке, прве жене фотографа из Торонта) на мекој светlosti рефлектора.

Г-ђица Сноб студира фотографију на МекГилу. Судећи по постериумима у великој дневној соби, Хенри Карие — Бресон и Маргарит Дија су једини становници ове планете. Морам признати, г-ђица Сноб је боља риба од М. Дија. Употребљава професионални Никон а и излазила је с неким Јапанцем док је била у Досон Коледу.

Соба са светло обложеним стакленим паноима; као Национална библиотека у Сент Денизу. Подсећају човека на дечје цртеже. Шагалова репродукција виси на зиду. Шагал одсјајава. У средини цртежа један огроман круг са осам сфере мапотовске чистоће. Свуда око, рибе, птице, свакојаке животиње и слова абецеде плешу на веселу песму, док над њима

бдије Јудејски Лав (млади лав са округлим, питомим шапама). У даљини: Јерусалим, жути град.

Г-ђица Литература је исчезла у албум фотографија Луиса Хајна кад смо дошли и од тада нико је није видео.

Исправајући чај се служи у предивном дрезденском портуланском сервису. Још један поклон од баке из Торонта. Ја заузимам положај Црне Мачке на јастку. Мирис се шири ка таваници. Велики облаци, сигнали Сијука. Посматрам их како плутају и осећам да ћу кренути у опис чулом укуса, здружујући сласт мирића Шенерног Пута са седам мириза ћумбира у подневни час, завршавајући једним сјајним скоком (нови црни Марло), чиме би се Тао растопио у овом дрезденском чајнику од портулана — и нико ми не би опростио због тога.

Г-ђица Литература је тотално смлаћена. Одлази да прилегне у једну од празних соба. Г-ђица Сноб, како разумем, уопште не спава. Сада смо сами.

Г-ђица Сноб иде у кухињу по још чаја. Осећам се опуштено, као они копнени ракови у Роки планинама. Предузимам похотно разгледање собе: реизбарено дрво антикварног нашеља; фотела са бувље пјаја; полинезијске школке око дахомејске скулптуре на узаној полици; два воштана платна са женама из Њуделхија у светлим свијеленим саријима које стоје на десној обали Ганга.

И снобовски лебдећи са ланца, један огроман портрет Трумана Кепота (са шеширом) који је снимио Енди Ворхол.

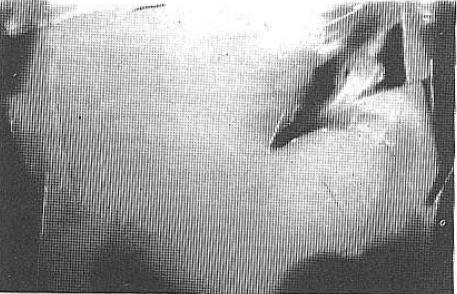
Г-ђица Сноб се опет појављује са врућим чајем и затиче ме како претурам по њеним плочама.

»Волиш Коена?«

Пошто скоро нема човека да помене Коена, а да у следећем даху не каже нешто о Дилану, ја такође следим исту шему.

»Више ми се свиђа од Дилана. Бар његове прве песме.« Г-ђица Сноб скоро да је просипала мој дахири. Она воли Коена, али је Дилан цар.

Та сува гитара увек ствара посебно расположење. Док

тонем све више у јастук, слушам Коена и пијем шангајски чај.

Г-ђица Сноб тражи међу плочама Рампала. Клечи на поду. Уверавам вас да носи минимални доњи веш од белог сатена. Тело јој је бело, недирнуто и скоро блистајуће.

»Јеси гладан?« пита не неочекивано.

»Мalo.«

»Направићи омлет.«

Идем за њом у чисту, добро осветљену кухињу. Лепо бело дрво, велики сооски сто и колекција бочица са зачинима (тимијан, суви индијски орашићи, кари, паприка, жалфија, горушица, уситњени црни лук, першун) изнад постера човечије главе са колажом од разноврсног воћа. На полици у углу: књига рецепата из Тайма — Лайфа.

Г-ђица Сноб сву пажњу посвећује омлету. Ломи јаја од сечним ударцем о ивици тигања. Посматрам како јој се лопатице подију испод усеке, беле блузе. Мишићи. Ни грам сала. Скарделј цура. Али су јој груди, које би требало да буду мало мање, доволно крупне да се рашире на обе стране. Стојим иза ње. Пратећи свој сопствени склад, рука ми излази из цепа где је почивала као угашени вулкан и полети око струка који призива облике Цејн Биркин. Нагнетам се и пољубим, је у ухо. Грешка. Није ме ошамарила, ништа томе слично. Горе од тога. Она и ја смо — искрено — ипак је то била она, зајуљујући да бисмо били лоши љубавници.

Г-ђица Сноб посипа кокаин по омлету. Ставља га у све што једе. Луда је за коком.

Кока и ја нисмо баш превелики другари.

Говоримо о Хелдерлину, оном матром лудаку, а Рампала обезбеђује позадину. Très snob, човече.

»Јеси читao Бароуз?«

»Јесам. Али кад се ради о Beatu, више волим Корзоа.«

»Допао ти се Чанки?«

Одлична колумбијска роба. Штета што се арчи на мене.

»Па, није лоше. Више ми се допао Голи ручак.«

»Мислим да је више него буквалан. Не може ни прићи Дневнику Де Квинсија.«

А Рампал, кад дође на ред, је обично смеће. Може ипак некако да се поднесе. Међутим, г-ђица Сноб има бољи пушер.

Свака час, Колумбијо! Бели сатен. Црна бол.

С енглеског: Велимир Костов